

Donkerpaars
Kersengeheim

Donkerpaars
Kersengeheim

Gerry Neuray

Schrijver: Gerry Neuray
ISBN:9789402159813

© Gerry Neuray

Hoofdstuk 1

'Mensen bestaan niet...Mensen bestaan niet...Mensen bestaan niet.'

Victor lag in zijn kist en kneep zijn ogen stevig dicht. Hij kon niet slapen. Rusteloos woelde hij van de ene op de andere zij. Hij zou het nooit hardop toegeven maar, hij was een beetje bang. Bang voor één ding.... Mensen!

De andere geesten vertelden dat mensen ondoorzichtig waren en op de grond liepen. Ze zouden overdag over het kerkhof wandelen en graven bezoeken. Sommigen beweerden zelfs dat geesten ooit mensen waren geweest vóórdat ze dood waren gegaan. Te belachelijk voor woorden natuurlijk. Pure bangmakerij. Maar toch.... Zou het kunnen kloppen?

In het veilige donker van de nacht dacht hij stoer dat het allemaal onzin was, maar overdag als hij probeerde te slapen sloeg de twijfel toch toe. Hij kreeg er rillingen van. Hij moest er niet aan denken dat er op dit moment misschien mensen over het kerkhof liepen. Het kerkhof waar hij al zolang hij zich kon herinneren, samen met zijn ouders, woonde in een van de weinige familiegraven.

'Sst...Hoorde hij daar iets?'

Victor hield zijn adem in. Bij wijze van spreken dan, want geesten ademen niet.

Daar...Daar was het geluid alweer. Hij wist het zeker.

Victor opende zachtjes zijn kist een tikkeltje. Het deksel maakte het geruststellende kraak- en piepgeluid dat hij zo gewend was. Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. Eén oog kneep hij dicht om beter door het spleetje naar buiten te kunnen kijken. Niks te zien. Alles was rustig. Hij wachtte nog even en keek nog eens goed rond. Victor wist niet wat hij verwacht had, maar was maar wat blij dat hij niets zag en alles rustig was. Hij opende zijn kist helemaal,

ging rechtop zitten en zuchtte diep. Daarna keek hij naar de kisten van zijn ouders. Even twijfelde hij of hij bij zijn vader moest kruipen. Dat hij wel vaker als hij bang was en niet kon slapen. Zijn vader verzekerde hem dan altijd dat mensen niet bestonden en dat hij zich niet zo voor de gek moest laten houden door de andere geesten. Makkelijker gezegd dan gedaan. Verveeld plukte hij een klein zwart spinnetje van zijn kist en liet het op de grond vallen. Daarna stond hij stilletjes op en stapte boven de grond. Hij trok het zwarte pak dat hij aan had goed. Door het woelen was het jasje omhoog gekropen en zijn broekspijpen zaten helemaal gedraaid om z'n benen. Zelfs het wit gesteven hemd dat normaal strak in zijn broek gestopt zat was helemaal uit de plooi.

‘En nu? Wat ga ik nu doen?’ mompelde hij in zichzelf.

Hij wist zeker dat hij niet meer in slaap zou komen en besloot een wandelingetje over het kerkhof te maken. Best stoer eigenlijk. Zomaar overdag naar buiten gaan. Voor de zekerheid keek hij nog een keer achterom naar de kisten van zijn ouders. Hij zou niet graag onverwacht een fikse draai om zijn oren krijgen. Snel stapte hij door de muur naar buiten. Terwijl de wind door hem heen waaide zweefde hij over het verlaten kerkhof. Iedereen lag te slapen. Dat was ‘s nachts wel effe anders! ‘s Nachts zaten overal op de bankjes geesten te kletsen, verzorgden ze de bloemen op hun graf en waren kleine geesten verstopperijtje aan het spelen. Al nadenkend was Victor bij de grote poort bij de ingang van het kerkhof aangekomen. De geluiden die hij gehoord had hoorde hij al lang niet meer. Hij keek eens goed om zich heen. Het was januari en er lag een dun laagje sneeuw. Normaal gesproken kwam Victor overdag nooit buiten. Zodra de zon begon op te komen en de lucht eruitzag als de binnenkant van een oester met de verschillende parelmoeren pasteltinten moest hij naar de kist van zijn ouders. De zon scheen fel en deed pijn aan zijn ogen. Al helemaal als hij probeerde in de sneeuw te kijken. De sneeuw liet de zon terugkaatsen en maakte de

pupillen in zijn lichtgrijze ogen zo klein als speldenknopjes. Nadat hij een tijdje zo stil gehangen had schaamde hij zich nu toch wel een beetje. Was hij zo bang geweest. Voor niks. Ts... mensen, die bestaan toch helemaal niet. Dat hij nog in zoiets geloofde. Hij besloot terug naar zijn kist te gaan. Zachtjes neuriënd zweefde hij, dwars door de grafstenen, terug. Uiteraard was dit niet heel erg beleefd, maar wel leuk om te doen en och, wie zou het zien? Als je ergens doorheen vloog kreeg je een lekker kriebelend gevoel in je buik. Victor probeerde zo langzaam mogelijk door de grafsteen van meneer Anderson te vliegen. Die had een lekkere dikke steen zodat het gekriebel in zijn buik nog erger werd. Als meneer Anderson dat merkte kwam hij gelijk naar boven en riep dan keihard 'Gespuis!' en zwaaide met zijn vuist. Toen Victor aan de andere kant van de grafsteen uitkwam kreeg hij de schrik van zijn leven of, beter gezegd, dood. Even verderop zat iets bij een graf. Het waren ...dinges... Mensen! Deze waarneming ging met een enorme schok door hem heen. Ook al had hij nog nooit een mens gezien, hij wist gelijk dat ze er zo ongeveer moesten uitzien.

Hij stond als aan de grond genageld. Iets dat voor geesten nogal moeilijk is.

De mensen leken hem niet te zien. Hij kon ze dus eens goed bekijken. Het waren er twee. Een klein, ongeveer zo groot als hijzelf en een wat groter, ongeveer zo groot als zijn moeder. Het kleine mens had lang, rood haar, een gebruide huid met heel veel sproetjes, en groene ogen. Het grotere mens leek wel een beetje op de kleine. Ook zij had lang haar. Dit haar was echter zilvergrijs en hing in een lange vlecht op haar rug. Ook was ze veel ouder dan het kleine mensje, want ze had behoorlijk wat kreukels in haar gezicht.

'Ik heb het koud,' sprak de kleine roodharige opeens. 'Gaan we naar huis lekker warme chocolademelk drinken?'

Terwijl ze opstond kwam ze oog in oog te staan met Victor.

Victor wist niet wat hij moest doen. Hij probeerde niet te bewegen. Hij had vaker gehoord dat mensen geesten niet, of in ieder geval maar zelden konden zien. Het roodharige wezen keek hem echter recht aan. Haar ogen werden zo groot als schoteltes en ze gilte. Heel hard. Victor moest zijn handen voor zijn oren houden. Het hoge geluid ging hem door merg en been. Het mensje draaide zich op haar hakken om en rende hard door de kiezelsteentjes het kerkhof af.

‘Wat was dat nou?’ mompelde Victor. ‘Kon zij me nu wél zien? Het leek alsof ze banger voor mij was dan ik voor haar’. Eigenlijk was ze helemaal niet zo eng, dacht Victor. Eigenlijk was ze best mooi. In gedachten verzonken zweefde Victor terug naar het familiegraf. Hij zweefde door alle grafstenen heen, maar merkte het gevoel in zijn buik niet eens meer op. Bijna was hij het familiegraf voorbij gezweefd. Hij draaide zich in een boogje om en ging naar binnen. Bedenklijk stapte hij in zijn kist. Daarna trok hij zijn rechtermondhoek omhoog en grinnikte.

‘Ik heb echte mensen gezien! Cool!’

Dit moet ik vannacht aan de jongens vertellen! Met de glimlach nog op zijn gezicht ging hij liggen en sloot het deksel van zijn kist. Een paar minuten later lag hij heerlijk te slapen en droomde hij dat hij door de sneeuw liep. De sneeuw kraakte onder zijn voeten en terwijl hij liep liet hij heuse voetstappen na...

Hoofdstuk 2

De zacht gouden gloed van een bijna onzichtbaar zonnetje straalde over de met rijp bedekte weilanden. Flarden mist zweefden als golven laag over het gras. Het was alsof ze op langzame muziek heen en weer dansten. Tara staarde naar buiten terwijl ze langzaam een pluk van haar lange rode haar om haar wijsvinger krulde. Ze was met haar ouders en hun dikke rode huiskater, Pindakaas genaamd, van de stad naar het platteland verhuisd. Sinds een paar maanden woonden ze nu in een oude watermolen buiten het dorp. Tara had de verhuizing in het begin hartstikke spannend gevonden. Wie wil er nu niet in een watermolen wonen? 's Winters schaatsen op de beek naast het huis, 's zomers pootjebaden. Frisse lucht en geen druk verkeer waar je voor moest oppassen. Maar hoe dichterbij de dag van de verhuizing kwam hoe vervelender ze het had gevonden. Eigenlijk woonde ze graag in de stad. Ze had een hele leuke school en super vriendinnen.

Ook al hadden ze afgesproken elkaar te bellen en zo vaak mogelijk bij elkaar te komen logeren, het was toch eng om naar een nieuwe school te gaan en nieuwe vrienden te moeten maken. Tara's moeder verzekerde haar dat ze binnen een mum van tijd weer nieuwe vriendinnetjes zou hebben, en ze had inderdaad gelijk gehad. Tara was met knikkende knieën naar haar nieuwe school gegaan maar iedereen was heel aardig tegen haar geweest. De meester had haar heel goed opgevangen en haar klasgenootjes hadden haar overal wegwijs gemaakt. Toen ze een paar dagen in het dorp woonde had ze al vriendschap gesloten met Marjolein en Kim. De twee meisjes hadden gewoon op een woensdagmiddag voor de deur gestaan.

'Hoi' had Kim een beetje verlegen gezegd.

‘Je zult nog wel niet zo veel vriendjes hier hebben’ ging Marjolein verder ‘dus dachten we....eh.....’

‘Wat leuk!’ had Tara haar blij onderbroken. ‘Kom binnen!’ Nieuwsgierig om zich heen kijkend waren Kim en Marjolein voorzichtig naar binnen geschuifeld.

Tara’s moeder stond in de gezellige woonkeuken “mini-Alpjes” te maken. Dit was een spits chocolade cakeje gemaakt met stukjes Zwitserse chocolade erin. Het bovenste gedeelte van het cakeje was besmeerd met wit glazuur. Met wat fantasie was het net een kleine, met sneeuw bedekte berg. Al helemaal als er een paar van bij elkaar stonden.

‘Hallo’ zei ze ‘Ik ben Katja, de moeder van Tara. Willen jullie ook een mini-Alpje?’

Kim en Marjolein hadden geen idee waar ze het over had maar knikten beiden toch maar ja.

‘Ook een kopje thee?’

Weer alleen geknik.

Tara, Marjolein en Kim namen plaats aan de grote houten keukentafel en begonnen te kletsen. Tara vertelde over de stad, haar vriendjes en hoe het was om te wonen in de watermolen. Wat meer op hun gemak begonnen haar nieuwe vriendinnetjes ook te vertellen en binnen de kortste keren was het een gezellige boel. Pindakaas lag opgekruld op de keukenvloer en maakte zachte snurkgeluidjes. Van het lawaai trok hij zich helemaal niets aan.

Tara’s moeder, die kunstschilder was, verdween naar haar atelier waarna er een stilte viel. Kim aarzelde even en haalde diep adem. ‘Eh...hoe lang wonen jullie nu in de molen?’ vroeg ze.

‘Ietsje langer dan 2 maanden’ antwoorde Tara.

Kim en Marjolein keken elkaar geheimzinnig aan.

‘En.... Heb je nog... vreemde dingen meegemaakt?’ vroeg Marjolein.

‘Hoe bedoel je, vreemde dingen?’ Tara fronste haar wenkbrauwen.

‘Nou, ze zeggen dat het hier in de oude watermolen spookt,’ zei Marjolein op fluisterende toon terwijl ze om zich heen keek. Kim knikte.

‘Ze zeggen dat het hier niet pluis is’ vulde Kim aan.

‘Wie zegt dat?’ vroeg Tara terwijl ze van de zenuwen een hele droge mond kreeg.

‘Nou, gewoon... ze,’ zei Kim terwijl ze haar schouders optrok. ‘De mensen in het dorp’

‘Ze zeggen dat hier heel vroeger een oude molenaar woonde. Een nogal zonderling figuur. Een man die alleen woonde, bijna nooit in het dorp kwam en spelende kinderen wegjoeg. Op een dag hebben ze hem in de beek gevonden. Dood. Verdronken. Wat er precies gebeurd is weet niemand, maar sindsdien spookt “Dooie Piet” door de molen.

Kim had het verhaal met grote ogen verteld. Ook al wilde Tara het eigenlijk niet toegeven, ze was best bang voor geesten, spoken en alles wat daar ook maar op leek. Ook al zeiden haar ouders dat geesten niet bestonden.

Ze merkte nu pas dat ze vergeten was adem te halen. Snel ademde ze diep in. Ze hoopte dat Kim en Marjolein het niet gemerkt hadden.

‘Neuh’ zei ze daarom zo nonchalant mogelijk ‘niks gemerkt’ Ze wilde over iets anders beginnen. Maar waarover? Op de keukentafel lag de krant rommelig opgevouwen nadat haar vader hem gelezen had. Ze herinnerde zich dat haar ouders het over een mysterieuze zaak hadden gehad die nu al dagen op de voorpagina stond.

‘Zeg, hebben jullie in de krant gelezen over die jongen die al dagen spoorloos verdwenen is?’

‘Ja!’ riep Marjolein. ‘Wat een verhaal, he? Hij schijnt van onze leeftijd te zijn.’

‘Niemand heeft hem meer gezien. Het is alsof hij opgeslokt is door de aarde,’ voegde Kim toe.

‘In de krant staat dat hij zomaar midden in de nacht verdwenen is,’ zei Tara.

‘Ze weten niet of hij thuis weggelopen is of door iemand meegenomen,’ wist Kim.

‘Maar,’ begon Tara ‘Als hij weggelopen zou zijn, dan zou hij toch spullen hebben meegenomen? Of niet?’

De anderen knikten.

‘In de krant stond dat hij zijn pyjama droeg. Er waren geen kleren en zelfs geen schoenen weg. Het is hartje winter! Als je wegloopt dan neem je toch op z’n minst een jas of zo mee? En je trekt al zeker je schoenen aan!’

‘Van de andere kant,’ mompelde Marjolein ‘als hij door iemand was meegenomen, dan moeten er toch sporen te vinden zijn? Je kunt toch niet midden in de nacht een huis binnenlopen en een kind ontvoeren zonder dat iets gezien of gehoord is.

Dat was ook al weer waar. Het was een vreemde zaak waar ze nog een hele tijd over praatten. Ze hadden allerlei meningen en ideeën maar niets verklaarde de verdwijning.

Na nog een paar koppen thee gingen Marjolein en Kim een poos later naar huis.

‘Dat was een gezellige middag’ dacht Tara toen ze haar nieuwe vriendinnen had uitgezwaaid. Eigenlijk had Tara naar haar Oma willen gaan. Tara’s oma woonde ook in het dorp. Eigenlijk was dat een van de redenen waarom haar moeder weer terug naar het dorp wilde komen. Maar het spontane bezoek van de twee meiden was wel heel leuk geweest. Hoewel het enge verhaal van “Dooie Piet” de rest van de dag door Tara’s hoofd bleef spoken. Ze kon er ’s avonds niet van slapen. In haar gedachten hoorde ze het rochelende, onderdrukte geluid van de oude molenaar die verdrong. Ze stond wel een keer of vier op om zogenaamd een glaasje water te halen, naar de wc te gaan of om te kijken of haar lievelingsshirt al uit de was gehaald was. Toegeven dat ze bang was vond ze echter kinderachtig. Ook al was het de waarheid.

Hoofdstuk 3

Tara vond het heerlijk om bij oma te zijn. Oma was een wijze vrouw. Haar lange, inmiddels zilverwit haar, had ze meestal opgestoken of in een lange vlecht op haar rug hangen. Heel af en toe droeg ze een klein maanvormig brilletje op het puntje van haar neus. Maar dan alleen als ze met fröbel werk bezig was. Oma was ontzettend ijdel en een brilletje dragen vond ze alleen maar iets voor 'oudjes'.

Tara hielp oma vaak met klusjes in de tuin. Samen werkten ze in de groenten- en kruiden tuin, maar ook de kleurrijke, heerlijk geurende bloementuin kreeg voldoende aandacht. Er stonden ontzettend veel verschillende soorten rozen in. Oma haalde ook altijd zogenaamde geneesmiddeltjes uit de kruidentuin. Voor buikkrampen dít kruid dat je moest opdrinken, voor wondjes dát kruid waar ze een papje van maakte en op de wond smeerde. Helemaal achter in de tuin stond een oude vervallen waterput. Deze was minstens honderd jaar oud en zag er een beetje griezelig uit vond Tara. Helemaal smerig en bedekt met grote spinnenwebben. Er lagen vaak muizen- en vogellijkjes. Niet zo fris dus. Tara bleef er meestal ver uit de buurt. Gelukkig was dat niet zo moeilijk. Oma's tuin was groot genoeg.

Nu het winter was gebeurde er in de tuin niet zo veel. Alles was bedekt met een dun laagje sneeuw. Er was geen onkruid om te wieden, geen bloemen om water te geven en het gras hoefde niet gemaaid te worden. Nu was het de tijd van het jaar om lekker warm binnen te zitten en de tuin de laten voor wat het was. Tara vond het niet erg dat het winter was. Ze hield van de winter. Oma kon geweldige verhalen vertellen. Als Tara om een verhaaltje vroeg ging ze eerst héél langzaam haar pijp stoppen. Nadat opa gestorven was, was oma zijn pijp gaan roken. 'Dan is het net alsof hij er nog is' zei ze dan. Zonder iets te zeggen stak ze deze aan en zoog een paar keer snel aan de pijp. Als er dan dunne rooksliertjes uitkwamen